Ч. 2. Второк 18 (5) січня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

59 засїдане 1. сесиї IX. періоду.

На вечірнім засїданю краєвого Сойму в пятницю промавляв насамперед член руско-національної орґанїзациї пос. Сеник, по котрім виголосив довшу промову консерватист пос. Гальбан. Обговорював подрібно буджет і справу краєвих фінансів.

По промові п. Гальбана п. Маршалок краєвий замкнув засїдане о год. 11³/₄ в ночи і назначив слїдуюче на суботу рано.

60 засїдане 1. сесиї IX. періоду

Суботнїшне засїдане розпочало ся о год. 10½ перед полуднем. Перед приступленєм до дневного порядку відчитали секретарі внесені петициї і зголошені внесеня і інтерпеляциї. Між внесенями було внесене п. Левицкого і тов. о удїлене запомог погорільцям громад: Домажира, городецкого повіта і Дмитрова, каменецкого повіта. По інтерпеляциї пос. Цюхціньского в справі розпорядженя Намістництва, нормуючого підприємства: мулярскі, тесельскі, каменярскі і керничні, мала палата приступити до першого читаня внесеня п. Скарбка і тов. в справі нещастних случаїв і пошести. Перед тим однак забрав голос п. др. Левицкий і зажадав усуненя тої справи з дневного порядку, а то длятого, що таке саме внесенє поставив п. Скарбек вже дня 6 жовтня 1908 р. і палата придїлила єго до комісиї аґрарних реформ. П. Маршалок краєвий не увзглядинв жаданя п. Левицкого і п. Скарбек забрав голос, мотивуючи своє внесене. Палата ухвалила передати то внесенє комісиї реформ аґрарних.

З черги приступила палата до дальної загальної дискусиї над буджетом.

Перший промавляв п. Дудикевич, а по нїм забрав голос. п. др. Ґломбіньский і обговорював та пояснював полїтику Кола польского у Відни, збиваючи закиди, які з ріжних сторін піднесли ся против тої полїтики. Бесїду п. Ґломбіньского принято оплесками. П. Рутовский підносив потребу розширеня автономії і полемізував з консервативними послами Гупкою і Старовєйским.

На тім о год. 2 по полудни перервав п. Маршалок наради і назначив продовжене засїданя на год. 8 вечером.

По відкритю п. Маршалком вечірного засїданя, перший забрав голос пос. Скварко. Нарікав на теперішну управу Галичини і недуживя адміністрацийні. Буджет виказує 14 мілїонів недобору, а таких недоборів мають множество буджети повітові і громадскі. Раду на то можна би найти в основній зміні адміністрацийної системи. Стати ся то може лише при помочи соймової реформи виборчої. Дальше можна би завести деякі ощадности в краєвих видатках. Відтак полемізував з консервативним бесїдником п. Гупкою і „рускими“ послами. Вкінци наклікував до справедливої польско-рускої згоди. Бесїда п. Скварка тревала дві години.

Іменем людовців промовляли пп. Васунґ і Вітос. П. Васунґ виказував недбалість рільничих департаментів Видїлу краєвого, де найважнїйші справи дожидають лїтами залагодженя, мимо того, що сойм безнастанно ухвалює резолюциї, візваня і т. ин. — П. Вітос обговорював полїтичні відносини в нашім краю і вказував на суперечність інтересів дрібної і більшої посїлости.

Засїдане скінчило ся о год. 11½ в ночи. Слїдуюче нинї рано. На дневнім порядку стоїть ряд справоздань комісийних, а відтак дальший хід буджетової розправи.

---

2)

Зрабоване „Реґента“.

Сьміховинка — М. Бляпка.

(Дальше).

Сантіє не зважав на той натяк, бо знав, що нїхто не уміє так відрубати ся як Лякроа, і звернув ся тепер лиш до Віктора Боже:

— Я гадаю, що сильна воля все зможе, що єсть лиш можливо.

А Лякроа знов тут відозвав ся:

— А ти маєш таку сильну волю?

Сантіє здогадував ся, що тут знов заносить ся на якісь кпини з него, але мимо того не міг тепер заперечити того питаня і сказав:

— Так менї щось здає ся.

— Коли так, то як би я був тобою, то я взяв би собі „Реґента“ з Люврa. Кілько разів зайду до Люврa, то все подивлю ся на той диямант і все кортить мене винести в кишени від камизельки тих десять мілїонів франків, які варт той камінчик.

Віктор Боже кивнув на то головою.

— Коли я на той диямант подивив ся, то правда, що й мене скортіло винести так велике майно в кишени від камизельки.

А Сантіє додав до того:

— Що можна би зробити.

Сантіє попав вже був в такий настрій, що готов був перечити ся о кожде твердженє.

— А чомуж би мало бути неможливе?— спитав він роздразнений.

— Перешкоди моральної натури....

— Нема нїякої моральности! Моральність, то лиш упередженє, в котрім хтось вихований. То не могло би бути нїякою перешкодою.

— Поминувши то, в Люврі ще й знаменито всего стережуть.

— І то не було би нїякою перешкодою! Я гадаю, що той камінчик легко витягнути. Що то нїколи не стало ся, то лиш длятого, що тих десять мілїонів не мають для нїкого иншого якоєсь значіня.

Лякроа вмішав ся знов до розмови:

— То можеш свою сильну волю знаменито доказати. А хибаж би то нїкого не кортіло показати тут в „хробаку“, як той „Реґент“ сьвітить ся?

Сантіє випив свою чарку.

— А вжеж! Я кажу, що то може без великих трудностий удати ся.

Боже, котрий гадав, що то лиш пуста балаканка, сказав на то:

— Коли то тобі удасть ся, то я тобі докажу, що я до вісїм днїв знов єго відберу.

— Отже ти би хотів грати ролю Шерлька Гольмса?

— А чомуж би нї? То менї так само легко удасть ся як тобі рабунок.

Лякроа ще більше додавав їм охоти.

— Знаменита гадка! — казав він. — А до того ще й оріґінальна. Я би вам радив, щоби ви заложили ся. Катів стіл буде через одну ніч даром приймати своїх гостий. Хто програє, той буде платити.

— Розумієся! Лякроа хотів би знов раз добре попоїсти з чужої миски.

— Я приймаю заклад — обставав Сантіє при своїм.

— Ну, то й я не відступлю від свого — сказав на то Боже. — Але моя задача розпічне ся аж тодї, коли ти першу часть виконаєш.

Отже й заложили ся.

Делїналь і Бляпка разом з Лякроа мусїли бути сьвідками зробленої умови. Заложили ся о бочку вина Бордо. За то мав Ґастон Сантіє принести до катового стола „Реґента“, котрий находив ся межи коронними ювелями французкого скарбу державного і представляв вартість що найменше десять мілїонів франків, скоро би єго вже перед тим а найдальше до вісїм днїв не відобрав Боже.

Лякроа списав грамоту о тій умові, котру опісля всї присутні мусїли підписати.

*

Божерови насувало ся що хвиля на гадку: чи то може бути, щоби Ґастон Сантіє взяв той заклад за правдивий, котрий він сам уважав лиш за жарт а котрий виринув лиш під впливом доброго гумору в пізній порі і наслїдок випитого в значній скількости вина та чи міг він хоч би лиш на хвильку о тім подумати, що він єго дїйстно виконає? Чи могло то бути, щоби він за заплачене бочки вина, котра могла коштувати може яких дваи-

Вісти політичні.

Скликане ческого сойму. — Зворот в угорскій кризї. — Вибори в Анґлїї. — Демонстрация іспаньских офіцирів.

Чеські часописи висказують пересьвідчене, що ческий сойм буде вскорі скликаний без взгляду на те, який оборот возьмуть конференциї ческих і німецких сторонництв.

Як ми вже в суботу доносили, небезпечність утвореня кабінету угорского під проводом Кин-Гедерварі'ого спонукала обі части сторонництва независимости, т. є. Кошутівців і Юштівців до гляданя спільних точок, щоби порозуміти ся і знов сполучити ся в одно велике сторонництво. В пятницю вечером і в суботу перед полуднем вели ся живі переговори і подали надію на таке сполученє. Однако Кошут висказав бажанє, аби переговорювано при сьвідках і аби сполученє було не тілько формальне, але аби й чувства обох таборів, для многих осіб ворожі уміли піднести ся висше понад личні обиди. — Загальну увагу звертає на себе обставина, що Геза Польоній, бувший міністер судівництва в перших місяцях кабінету Векерль'ого, розвиває живу аґітацию против Кин-Гедерварі'ого. Та аґітация для Кин-Гедерварі'ого тим небезпечна, що Польоній в р. 1903 був референтом звістної справи о перекупства, яких допустив ся Кин-Гедерварі за посередництвом гр. Сапарі'ого. Польоній має цїлу збірку документів для Кин-Гедерварі'ого дуже небезпечних. — Як доносять з Будапешту, Кин-Гедерварі покінчив вже в суботу переговори що до утвореня кабінету і вчера рано мав з готовою лїстою нових міністрів виїхати до Відня, аби предложити єї цісареви.

В послїдних днях настав в Анґлїї зворот в користь консерватистів. З лїберальних клюбів виступають у великім числї члени і то дуже поважні, котрі від многих лїт належали до тих клюбів. Яко причину виступленя подають, що лїберальне правительство, мимо довгого правлїня, не зробило нічого, аби забезпечити Анґлїю перед нападом ростучої сили Німеччини. То виступленє цїлого ряду осіб і то дуже поважних з орґанїзаций лїберальних, може мати той наслїдок, що лїберальне сторонництво хоч побідить при виборах, буде мати в парляменті дуже малу більшість. — До години 11 в ночи в суботу — як доносять з Льондона, вибрано 20 консерватистів, 12 лїбералів, 5 з партиї робітничої і 5 националістів. Консерватисти здобули 6 мандатів нових, лїберали два мандати.

З Мадрида доносять урядово, що кружок офіцирів устроїв манїфестацию перед редакцією войскової часописи, котра скритикувала спосіб роздаваня відзначень між участників у війнї з Кабилями. На ту офіцирську манїфестацию відповіло правительство дуже строгими карами. Кількох офіцирів засуджено на кріпость, командант Мадриду, Вілляр, одержав відпустку, комендантів корпусів, котрих офіцири брали участь в манїфестациї, позбавлено команди. То строге виступленє правительства вказує на то, що рух, який проявив ся між офіцирами, має поважне полїтичне значінє.

Новинки.

Львів, дня 17 січня 1909.

— **Іменованя.** II. Міністер скарбу іменував в статї прокураториї скарбу у Львові концепіста дра Альфреда Кравза ад'юнктом прокураториї скарбу. — Президия країв. Дирекциї скарбу іменувала в статї особовім головної Каси країв. у Львові і філїяльної в Кракові ад'юнктом касовим в IX кл. ранґи офіцияла касового Авг. Клодницкого а офіциялами касовими в X кл. ранґи асистентів касових: Алекс. Сімона, Стеф. Петриньского, Івана Подвишиньского, Мар. Блядовского, Мих. Вільчка і Мих. Ростиславского при центральній касї державній у Відни.

— **До VI кл. ранґи** посунув С. Вел. Цїсар між иншими слїдуючих директорів шкіл середних: Ферд. Бостля (II гімн. у Львові), Ст. Голїньского (гімн. в Перемишли), Ів. Ральского (в Ярославі), Ст. Ржепіньского (гімн. в Нов. Санчи), дра Ем. Калитовского, (в гімназ. в Ряшеві), Івана Зубчевского (семінар. учит. в Станиславові).

— **Стан здоровля посла Олесницкого** поправив ся о стілько, що серцеві атаки вже не повторили ся, недужий чує ся вже здоровійший і може по кілька годин денно перебувати вже поза ліжком, однак ще не виходить. Коли стан сей потреває довше недужий буде міг виїхати до відповідної санаториї на дальше лїченє.

— **Остереженє перед еміґрацією.** Міністерство внутрішних справ на основі звітів австро-угорских консулятів в Бразилїї остерігає перед еміґрацією людий до Бразилїї. Тамошні відносини для переселенців є тепер під кождим взглядом лихі. Переселенці, які мимо урядових остережень виїхали в минулім роцї до Бразилїї, жиють в крайній нуждї.

— **З причини частих случаїв скаженини у псів** зарядило ц. к. Намістництво, щоби всї пси, крім уживаних до ловів і до стереженя овець, були на припоні в отсих повітах східної Галичини: Броди, Бережани, Бучач, Чесанів, Чортків, Долина, Городок, Городенка, Гусятин, Ярослав, Яворів, Калуш, Камінка, Львів, Мостиска, Надвірна, Перемишль, Перемишляни, Рава руска, Рогатин, Скалат, Снятин, Сокаль, Станиславів, Стрий, Товмач, Теребовля, Збараж, Зборів, Золочів, Жовква і місто Львів. Зловлений в котрій небудь місцевости тих повітів пес буде без відкличу убитий. Видаванє зловленого пса як найострійше заборонює ся.

— **Масове затроєнє маком.** В кількох місцевостях пресбурского комітату занедужало тяжко богато осіб, попоївши струцлів з маком. Власти піддали мак хемічному розслїдови і ствердили, що був він змішаний з трійливими вовчими ягодами (белядона). Наслїдком того сконфіскувано звиш 30.000 клґ. маку, що походить з того самого жерела.

— **Американьскі „грошероби".** Американьска „Свобода" доносить: Полїция в Чікаґо арешцять франків, зважив ся на такий шалений вчинок?

Боже, від коли переніс ся на довший побут до Парижа, жив межи тими артистами на Монмартр, що то їх в Парижи називають „богеміенами" се-б то „циганами", і при тім пізнав він богато таких людий, котрі деинде були би не можливі. Отже остаточно і то могло бути, що Сантіє не лиш взяв жарт за правду, але приступив до виконаня того, о що заложив ся.

— Вікторе!

Хтось закликав єго по імени і то ще якимсь таким голосом, що єму зараз нагадав німецкий наголос.

Він став оглядати ся і був би майже перевернув столичок з застиглою на нім кавою, так скоро він відтак схопив ся.

Така случайна стріча в самім осередку Парижа!

— Кеті! — Та й ви, вуйку Відемане!

— Та й той непотріб тут! — замуркотів грубий голос Відемана, котрий аж тепер побачив свого сестрінка і наставив єму свою широку руку з грубими мясистими пальцями на привитанє. — А то кажуть, що Париж такий великий. Ми тут перший день а вже стрітили на улици одинесенького нашого знакомого, якого тут маємо. Але от що я хотів тебе передовсім спитати: де тут можна дістати доброї табаки?

Віктор Боже зовсім не чув сего питаня, бо витав ся зі своєю тіточною сестрою, котра заняла всю єго увагу. Що при тім не лиш єму лице почервоніло ся, але й Кеті Відеман такі дістала румянцї, що ніхто би того й не сподївав би ся був по лучах мартового сонця, не було то певно ніяким без значіня случаєм. Так само не можна було того сказати, що Боже забув ся і зачав по французки витати ся зі своєю тіточною сестрою, мимо того, що знав преці добре, що вуйко Відеман ані словечка по французки не розумів. Але й то правда, що зміст привітних слів розкривав тайну, котрої вуйко не потребував знати.

— Кеті! Якаж несподївана стріча! Чому ти в своїм послїднім листі нічого о тім не згадувала, що прийдете до Парижа?

— Бо то мала бути несподїванка.

— Чи то вуйко так придумали?

Личко Кеті ще більше почервоніло ся. — Ні! Але в Парижи така велика покуса. — А — я —

Она якось не могла того вимовити, що хотіла. Але Боже здогадав ся, чого не договорили маленькі уста з рядками біленьких зубів.

— Ти гадала видко, що мене на чімсь прихопиш?

Довгі бруняві рісницї спустили ся в долину, як би на знак, що дівчина признає ся до вини. А що Кеті притім ще краще виглядала, не треба й говорити.

— Хибаж ти могла хоч би лиш на хвильку подумати, що я на тебе позабув длятого, що я далеко від тебе?

— Що ви так розбалакали ся! Чому не говорите по свому! Тої французчини годі кождому розуміти — крикнув вуйко Відеман так голосно, що аж неодні з тих, що переходили бульваром, подивив ся на него.

— Простіть, любий вуйку! Я дійстно призабув на то, що ви нас не розумієте.

Віктор Боже сказав то з таким спокоєм, що був би хоч би й якого недовірчивого успокоїв а Кеті, котра що найбільше два роки тому виросла з папочки на даму, сказала ніби угнівана: Алеж тату, преці ви самі жадали того, щоби я в Парижи говорила по французки.

— Але все з виїмками. З твоїм свояком можеш преці по свому говорити, бо по свому можна преці все найлїпше обговорити і залагодити.

Ба коби то він був здогадував ся! В присутности вуйка їм таки найлїпше було по французки говорити.

Боже пішов до каварні, щоби там заплатити за каву а Відеман і Кеті лишили ся на дворі.

Вуйко був то собі присадкуватий чоловічок, ширший як довший. Груба єго голова, що майже без шиї сиділа межи плечима, була покрита добре вже посивілим щетинастим волосєм, котре, очевидно рідко коли причісуване, розходило ся на всї боки. Губи й борода були незарослі а малі, трохи хитрі сіро-бурі очи надавали рожевому лицю виразу нешкідливої нікому веселости.

Єго одинока донька, котру відумерла матір небавком по єї народженю, була собі білява красавичка, струнка і гнучка як вербовий прутик, весела й жартоблива, але й залюблена по самі, як то кажуть, уха. Що то якраз Віктор Боже був предметом любови, можна тим оправдати, що любов завсїгди слїпа. Але як би й не було а она була вдоволена, та й Віктор казав то саме при кождій нагоді.

До того ще історія їх любови мала свою минувшість. Віктор Боже став був ізза неї поетом. Одинокою заплатою, яку він діставав за свої стишки, були лиш сльози і любов а єго опікун, Відеман, коли довідав ся про них, назвав навіть тоті, котрі ще найскорше можна би було друкувати, безглуздими та противив ся рішучо не лиш самим стишкам, але й тій любови, якої они були виливом. Для докінченя своїх студий Віктор виїхав до Парижа а Кеті лишила ся під доглядом свого батька.

(Дальше буде).

тувала двох Руснів. Гр. Мельника і Салагуба, за підроблюване гроший. Они не хотіли нічого робити, та вічно лиш промишляли, як-би то щось „винайти“. А що не вдало ся їм винайти парової машини, то они взяли ся „винаходити“ спосіб робленя з олова сріла, чи там срібних долярів. Але біда не спить. Якось посварили ся в краяном і сей виспівав усе поліциї, котра їх забрала гарненько та замкнула у затишне місце, щоби ніхто їм не перешкаджав думати над дальшим улїпшенем „винаходу“. —

— **Льокай доцентом.** В Берлині арештовано Артура Вілїньского, в фаху льокая, котрий під фальшивим іменем, на підставі фальшивих сьвідоцтв з англїйских університетів був у берлиньскій академії Гумбольта доцентом чужих мов. Крім того був учителем чужих мов у висшій торговельній школї. Вілїньский оженив ся під фальшивим іменем в молодою Англїйкою. Відкривши припадково обманьство чоловіка.повідомила она про се куратора академії, а сей звелїв его арештувати. Образоване Вілїньского відповідає его льокайскому званю. Заге має він великий талан до мов.

— **Дрібні вісти.** Стан здоровля нашого письменника Б. Грінченка, котрий, як звістно перебуває на лїченю в Італії, есть безнадїйний. — „Буковина“, полїтична часопись, яка через 25 лїт виходила в Чернівцях, перестала в кінцем м. р. виходити. — П. Скварко по оногдашній двогодинній бесіді в соймі занедужав так, що треба его було відвезти до дому. — Мило в Галичині і на Буковині подорожіло о 4—6 К на 100 кільо. Причиною сего має бути подорожене сірих материялів потрібних до фабрикациї мила. — Після статистики зібраної берлиньским бюром статистичним всїх жидів на сьвітї має бути 11.570.000. З тих певно найбільша часть припадає на землї, де мешкають Русини. — В Гуменци під Самбором стрілив хтось до п. К. Єнджейовича і зранив его в руку. Виновника доси не викрито. Здогадують ся, що то пострілене есть наслїдком якихсь спорів громади з двором. — Ученики будівництва в державній школї промисловій у Львові постановили розпочати страйк скоро їх жаданя в справі надаваня концесий недостаточно уквалїфікованим особам не будуть узгляднені.

† **Померли:** Ванда Скаїньска, жена учителя в Новошині упокоїла ся дня 4 с. м. осиротивши 4 дрібних дітий. — Мих. Маєвский, директор книговодства Банку краєвого помер у Львові в 62 р. житя.

— **Скандальний процес.** який що до свого предмету рідко коли лучає ся, закінчив ся оногди перед судом присяжних у Львові. Аж гидко і прикро згадувати про такий процес і ми воліли би его навіть мовчки поминути, як би не то, що з декотрих практичних взглядів таки треба на него увагу звернути. Процес сам представляє ся коротко, як слїдує: Авскультант суду п. Евген Кордасевич познакомив ся з родиною др. Дрималика, лїкара в Жовкві, посватав у него доньку п. Стефанію і взяв кілька тисяч корон на рахунок віна. Перед вінчанем п. Кордасевич заявив будучому тестеви, що це має заплатити відчіпного 800 К одній бувшій учительці, Марії Галїньскій, з титулу давної любови. Др. Дрималик переслав гроші на руки свого брата секретаря суду п. Дрималика у Львові, котрий виплатив їх мнимій Галїньскій, за яку підставлено иншу дівчину, Марию Логинівну. Другого дня відбуло ся вінчане, але житє молодят не було щасливе, бо по кількох місяцях розвели ся. Она вернула до родичів і небавом стала матерю дитини. Пп. Дрималики дізнали ся тимчасом, що 800 К виплатили підставленій дівчині, а Мария Галїньска навіть не знала Кордасевича. Звідси пішов донос до прокураториї на п. Кордасевича і на его приятеля п. Н. Сіяка, урядника Намістництва, який помагав ему в тім обманьстві. Розправа остаточно закінчила ся тим, що трибунал на основі вердикту судиїв присяжних, котрі 6 голосами признали п. Кордасевича а 5 голосами п. Сіяка не винними обманьства, увільнив обох обжалованих. Коли вже суд сказав своє, то очевидно не нашим дїлом свій суд тут висказувати: можемо хиба то лиш сказати, що на сьвітї діє ся не одна підлота, котрої не можна під піякий параграф підтягнути. Але дивувати ся треба, як можуть інтелїґентні родичі бути так необачні, щоби свою дитину виставляти на очевидну небезпечність. Не хочемо тут робити ніякого докору пп. Дрималикам, бо они й без того тяжким прибиті горем, але все-таки хочемо звернути загальну увагу на то, що обовязком родичів есть і повинно бути звідати, хто есть їх будучий зять а такому, котрий би, як в сїм случаю, вказував потребу відшкодованя, щоби уникнути скандалу підчас вінчаня в церкві, треба таки отверто сказати: Іди небоже, звідкись прийшов і замість одної не роби дві нещасливі!

— **В звістній справі** Гофріхтера доносять з Відня: Капітан авдитор Кунц і поручник Стокляса, котрий робить службу процесового писаря, перебувають в Лїнцу, де могли знов ствердити важну річ. Так вислїджено між иншими, що Гофріхтер дня 13 падолиста м. р. отже день перед своїм виїздом до Відня і в часї, коли его жінка вже у Відни перебувала, казав в Лїнцу одному ординансовому воякови купити три такі пуделочка, як тоті, в котрих порозсилано отрую офіцирам з ґенерального штабу. Ся обставина стаєсь тим важнїйша в виду того, що Гофріхтер каже, що він вже давнїйше, коли его жінка була в Лїнцу, купив тринайцять таких пуделочок і девять з них знищив а одно подарував свому приятелеви поручникови Вальдґерови. Два пуделочка знайдено підчас ревізиї в помешканю. Як звістно, розіслано офіцирам ґенерального штабу десять таких пуделочок з циянкалї. Важне есть також ще одно відкритє, яке зроблено в помешканю Гофріхтера. Там знайдено кілька сьвіжо випраних мужеских сорочок, в котрі прасовачка повкладала була тоненький т. зв. шовковий папір. В кількох з тих сорочок не було згаданого паперу а в прочих був. В такім самім папери були позавивані ті пуделочка, що були порозсилані з отруєю.

З Лїтомериць знов доносять: На жадане военного суду відкопано тут тіло помершої нагло в 1904 р. нареченої Гофріхтера, доньки пастора Іванни Амляхер і під подушкою, на котрій спочивала голова померщої, знайдено лист картковий, писаний рукою Гофріхтера. Єсть то той лист, котрий дївчина саме тоді, коли мала лягати спати, читала і нагло померла. Войскова комісия забрала той лист, котрий можна ще зовсїм добре прочитати, до Відня, де его мають докладно розслїдити. Як звістно, розійшла ся була чутка, що тота наречена Гофріхтера померла від отруї, а суд военний мимо того, що родина померщої рішучо тому перечить на основі лїкарских доказів, хоче все-таки ще тепер на послїдних останках померщої доходити, чи не знайдуть ся в них слїди якоїсь отруї.

Телеґрами.

Будапешт 17 січня. Інжинір товариства плавби „D a n u b i u s“, Вільгельм Райнер, котрий вернув з Петербурга, помер нагло на чорну віспу. Тїло сейчас поховано а родину ізольовано.

Будапешт 17 січня. Социялїсти устроїли тут вчера великі збори народні в користь загального права голосованя. В зборах взяло участь около 10.000 осіб. Збори ухвалили резолюцию увіряючу, що робітники не спічнуть доти, доки не виборють загального права голосованя. Будуть симпатично відносити ся до кождого правительства, котре заведе загальне право голосованя а кожде инше правительство будуть поборювати всякими средствами. По зборах відбув ся манїфестаційний похід.

Берлин 17 січня. „Gesellsch. Corr.“ доносить, що турецке правительство внесло судову жалобу против державного Банку о видане міліонового депозиту бувшого султана Абдул Гаміда, зложеного в тім банку. Жалобу доручено вже банкови.

Будапешт 17 січня. Гр. Кін-Гедерварі був нинї на авдиенциї у цїсаря і предложив лїсту нового кабінету. Іменоване членів нового кабінету появить ся завтра в урядовій ґазеті.

Галаранда (Швеция) 17 січня. Вчера о 9 год. 45 мін. рано дало ся тут почути в кількох селах трясене землї в напрямі зі сходу на захід. Трясене тревало кілька секунд і чути було підземний гук.

Софія 17 січня. Звістного революціонїста Чернопеєва і шефа ватаг Дзоле убито.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, $5{\cdot}\underline{50}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10{\cdot}\underline{30}$.

З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*), **$2^{\underline{05}}$**, 5·53, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, $10{\cdot}\underline{12}$.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), $9{\cdot}\underline{44}$, $6{\cdot}\underline{29}$*), $11{\cdot}\underline{55}$*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) $9{\cdot}\underline{28}$, 6·13*), $11{\cdot}\underline{39}$*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ $^2/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.

З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ $10{\cdot}\underline{10}$.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10{\cdot}\underline{15}$.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 $11^{\underline{45}}$.

З Винник що дня 3·44.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).